

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **K. B.**,

skazanego z art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2021 r.,
żądania o wyłączenie od udziału w sprawie III KZ 74/20,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć SSN P.W. od udziału w sprawie o
sygn. III KZ 74/20.**

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie skazanego K. B. (datowane na dzień 23 listopada 2020 r.) na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r. (sygn. III KO 91/20), którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności. Skazany podnosi, że „całkowicie nie zgadza się z zaskarżonym rozstrzygnięciem” i domaga się przyjęcia wniosku i „procedowania na podstawie art. 540 § 1 pkt. 1 k.p.k.”. Zażalenie skazanego — po jego zarejestrowaniu w dniu 2 grudnia 2020 r. pod

sygn. III KZ 74/20 i stwierdzeniu, że spełnia ono wymogi formalne — zostało przydzielone do referatu SSN P.W..

W dniu 8 stycznia 2021 r. Sędzia złożył oświadczenie, w którym (powołując się na okoliczność orzekania w sprawie o sygn. III KO 33/20, w której postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2020 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego K. B. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności wniósł o wyłączenie od orzekania w sprawie o sygn. III KZ (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Żądanie wyłączenia od udziału w sprawie o sygn. III KZ (...) złożone przez SSN P.W. zasługiwało na uwzględnienie.

Sędzia orzekał już uprzednio w przedmiocie wniosku skazanego K. B. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...) (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. III KO 33/20). Podstawą wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez skazanego K. B., w efekcie którego doszło do wydania rozstrzygnięcia w sprawie III KO 33/20 o odmowie przyjęcia tego wniosku było — m. in. — podniesienie zaistnienia w sprawie uchybień wskazanych w treści przepisu art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. oraz art. 439 § 1 pkt 10 w zw. z art. 80 k.p.k. — Sąd Najwyższy odniósł się do tych kwestii w uzasadnieniu postanowienia z 16 czerwca 2020 r.

Obecnie Autor wniosku o wyłączenie został przydzielony (sprawa o sygn. III KZ 74/20) do rozpoznania zażalenia skazanego K. B. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r. (sygn. III KO 91/20), którym odmówiono przyjęcia (kolejnego z rzędu) osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...) wobec jego oczywistej bezzasadności. Analiza uzasadnienia tego rozstrzygnięcia dowodzi, że

uznając oczywistą bezzasadność wniosku skazanego K. B. Sąd Najwyższy odniósł się w zaskarżonym aktualnie (tj. w sprawie o sygn. III KZ 74/20) postanowieniu z dnia 5 listopada 2020 r. (w związku z treścią wniosku o wznowienie postępowania) także do kwestii dopuszczalności wznowienia postępowania z powodów, o których mowa w pkt. 8 i 10 przepisu art. 439 § 1 k.p.k. (z powołaniem się w tym zakresie na rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2020 r., sygn. III KO 96/19, w którym — traktując wniosek K. B. o wznowienie postępowania odnoszący się do naruszenia prawa do obrony obligatoryjnej i kwestii uchybień związanych z powagą rzeczy osądzonej jako stanowiący sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania karnego z urzędu — stwierdzono brak istnienia podstaw do wznowienia postępowania z urzędu karnego prawomocnie zakończonego wobec K. B. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...)).

Skazany K. B. (wnosząc zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność) usiłuje zatem poddać ocenie Sąd Najwyższy — z punktu widzenia istnienia ewentualnych podstaw do wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem — m. in. te same okoliczności, które były już analizowane i stały się przedmiotem oceny dokonanej przez Sąd Najwyższy orzekający w składzie jednoosobowym z udziałem SSN P. W. w postępowaniu, w którym badana była kwestia zmaterializowania się w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r. uchybień opisanych w treści przepisu art. 439 § 1 (pkt 8, 10) k.p.k.

Procesowe ustosunkowanie się do zażalenia K. B. na postanowienie Sądu Najwyższego w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego (abstrahując od tego, jakie rozstrzygnięcie miałyby zapaść w niniejszej sprawie po rozpoznaniu zażalenia skazanego) mogłoby więc w zewnętrznym odbiorze wywołać wątpliwość co do możliwości zachowania bezstronności przez sędziego rozpoznającego sprawę. Wszak Sędzia przydzielony obecnie do rozpoznania sprawy III KZ 74/20 uprzednio

(por. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. III KO 33/20) w sposób procesowy wypowiedział się już kategorycznie na temat braku istnienia podstaw do artykułowania twierdzeń o naruszeniu przepisów art. 439 § 1 pkt 8 i art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., ponownie powołanych we wniosku o wznowienie postępowania złożonym przez skazanego K. B. Aktualnie — zważywszy na złożenie środka odwoławczego od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r. (sygn. III KO 91/20), którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego, Sędzia składający wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie musiałby ponownie (na tle tożsamego układu procesowego i faktycznego) odnieść się do tych samych zagadnień. W oczach tzw. przeciętnego i racjonalnego obserwatora mogłoby to zatem prowadzić do powstania uzasadnionego przekonania o braku istnienia warunków stwarzających możliwość zachowania obiektywizmu przez sędziego, który w niniejszym układzie procesowym ponownie musiałby się odnieść do tych samych zagadnień prawnych.

Sumując należało więc uznać, że przydzielenie Sędziego SN P.W. do rozpoznania zażalenia skazanego K. B. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2020 r. skutkuje zmaterializowaniem się okoliczność, o której mowa w przepisie art. 41 § 1 k.p.k. — to zaś uzasadniało uwzględnienie złożonego przez Sędziego żądania wyłączenia od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. III KZ 74/20.